

Aquí estic! Aquí estem! Aquí serem.

Per dir que sí. Que és l'hora de prendre riscos i enfilars sense mesura el camí cap al govern de la ciutat. Per fer-ho com aquesta ciutat mereix. Per fer-ho amb la intensitat que aquesta ciutat mereix.

Avui no vinc a dir paraules complaents i calculades. Tampoc a detallar un programa polític al mil·límetre. No vinc a explicar-vos històries, ni a dir-vos que un sol home, per art de màgia, us donarà totes les solucions. Siguem clars des de l'inici: La Barcelona perfecta no existeix. Perquè en la imperfecció, la visió crítica i el canvi continu rau el secret d'aquesta ciutat. Avui, vinc a comprometre'm amb vosaltres. Amb tota la ciutadania. Vinc, venim, a comprometre'ns amb la millor Barcelona.

Abans de parlar de la ciutat, però, deixeu-me dir-vos que vivim una època greu. Una època d'anhels que no es concreten tan ràpid com caldria. I sent aquí davant vostre, no puc començar sense pensar en els presos i preses polítiques. I en els exiliats i les exiliades. Res seria més gratificant que compartir amb ells aquest projecte de ciutat que avui esbossaré. Els volem aquí. I els hi volem ara. Ni una concessió als que atempten contra les llibertats. Perquè no podem ser la Barcelona que volem ser fins que no surtin. I fins que no siguem lliures. Ells, elles, i tots nosaltres.

Aquesta idea és extensible a totes les lluites i drets que volem per a la república: La volem justa, la volem feminista, transversal i oberta. La volem sempre jove. Ens volem sempre joves. Sí, ara riureu, però m'hi sento veient-vos. Em deia un amic professor que ell se sentia cada any jove altra vegada perquè els seus alumnes tenien sempre la mateixa edat. Això em passa a mi mirant i vivint a Barcelona.

Fa uns dies em recordaven aquell eslògan: "Tot Barcelona ha de ser Barcelona". És a dir, cap racó de la ciutat pot deixar de ser entès i tractat en peu d'igualtat. Respectant singularitats i maximitzant les seves capacitats.

A Barcelona sabem (perquè la vivim) de la contradicció flagrant i creixent que contraposa certs èxits econòmics amb els fracassos socials.

Som conscients que hem de fer molt més per afrontar contradiccions que semblen irresolubles:

- L'equilibri entre llibertat i seguretat.
- Entre educació personal i civisme col·lectiu
- Entre desigualtat i creixement especulatiu
- La paradoxa de viure un boom turístic i i alhora els greus efectes de les polítiques globals d'acollida i immigració.

D'acord. Barcelona és a les primeres posicions dels rànquings internacionals de competitivitat o d'atracció d'inversions. Fantàstic. Però, em pregunto: ¿de què serveix si no som capaços de redreçar els indicadors urbans que ens mostren l'abandonament escolar, la inseguretat creixent i les pobreses energètiques i habitacionals? A la nova Barcelona no ens interessa lluir medalles.

El futur passa per:

- Constituir un bon govern que
- Persegueixi assolir els majors nivells d'equitat interna,
- Tot garantint la llibertat i la seguretat i
- Partint de l'educació i la cultura com a eines bàsiques del nou motllo "Barcelona".

Tot això per dir-vos que estem preparats. TENIM les eines perquè **"tot Barcelona sigui Barcelona"**. La primera persona del plural no és gratuïta. Aquest projecte només té sentit perquè és col·lectiu. Només tindrà èxit si sumem la força i el prestigi democràtic d'Esquerra Republicana de Catalunya amb l'aportació de tants barcelonins i barcelonines decidits a implicar-se en el projecte, a assumir la responsabilitat de governar. A gaudir del risc que implica transformar i reiniciar aquesta ciutat una vegada més.

Volem ser capital de república. Venim doncs a construir conjuntament un projecte col·lectiu de ciutat plural i genuïnament barceloní.

Barcelona ha de ser la capital de la **llibertat**. La **democràcia**. La **convivència**. Una comunitat on l'equitat, el civisme i les oportunitats no siguin paraules de farciment.

Ens proposem imaginar la transformació de Barcelona els propers 20 anys. La ciutat és un teixit de relacions on allò individual i allò col·lectiu no respon moltes vegades a la mateixa motivació.

- Una persona que lloga el seu pis a un turista perquè no arriba a final de mes, cerca una sortida digna per la seva economia familiar. Però no l'hem de confondre amb els grans operadors del turisme habitacional.
- Una persona que veu com està sent expulsada del seu barri perquè no pot suportar el cost del seu habitatge, cerca protecció i acompanyament vital. Però no per això podem deixar de regular les grans inversions financeres o immobiliàries que en són la causa real.

Hem d'anar a l'arrel, a les causes properes i a les remotes. Ni podem hipotecar el model de ciutat, ni hem de pecar d'un excés d'immediatesa per sobreactuació.

No ens trobareu en el club dels demagogs. Ni en els dels lideratges taumatúrgics que arriben amb la vareta màgica del poder econòmic o, encara pitjor, usant i abusant de les legítimes inquietuds de la ciutadania.

Ho dic ras i curt:

Barcelona no es compra ni s'inventa. Barcelona tornarà a ser referència d'auto-exigència i de qualitat democràtica. Barcelona no admetrà que hi entrin els missatgers de l'odi ni els agents de l'extremisme o del nou feixisme. Barcelona vol ser el motllo més valuós en la construcció de la millor Europa i de la República més lliure, avançada i digna. No ens conformarem amb menys.

Anem al gra: molts em pregunten “¿amb qui pactareu?”

Responc: “No canviarem el debat de fons sobre Barcelona per un joc tàctic a partir de les expectatives generades per unes enquestes o altres.”

Venim disposats a parlar d’habitatge, de turisme, d’educació, de seguretat i llibertat, de desigualtat... Barcelona es mereix tenir aquests debats amb tota la profunditat. I no hi renunciarem. Ni ara, ni un cop haguem guanyat les eleccions.

El nostre projecte per Barcelona serà inequívocament **progressista** i de **ple compromís republicà**. Estarem, per tant, oberts a liderar i a compartir una majoria de govern que respecti aquesta doble premissa. Nosaltres, és clar, aspirem a fer-ho des de la millor posició; des de la condició de guanyadors que sabem al nostre abast.

Un cop coneguts els resultats que surtin de la voluntat popular, ens emplacem a definir ràpidament els acords per formar un govern coherent, estable i representatiu de la ciutat.

Enllà dels acords als que puguem arribar per conformar aquest govern majoritari i estable, **premem avui un doble compromís en el que treballarem des d’avui mateix**.

Primer. Proposarem a totes les forces sobiranistes un acord ferm i consistent per a la unitat d’acció en el camí d’avenç cap a la República.

Segon. Consolidarem un bloc democràtic ampli i representatiu que assumeixi els objectius de país i de ciutat que avui s’expressen en relació amb:

- La llibertat dels presos i el retorn de tots els exiliats.
- El diàleg sempre obert per culminar en la celebració d’un referèndum acordat i vinculant sobre el futur polític de Catalunya.
- El compromís per garantir que Barcelona no serà governada per les dretes al servei de l’unionisme ni pel bloc del 155.

Concretem-ho: plantejarem un compromís comú contra qualsevol que es mostri disposat a pactar amb l'extrema dreta o a acceptar-ne el suport extern. Però siguem clars: enfront de la dreta reaccionària, avui personificada per Ciutadans i PP, nosaltres proposem: **projecte de ciutat, bon govern i lideratge republicà i progressista.**

Deixeu-me dir, també, que a hores d'ara no em sembla possible assolir acords de cap mena amb els qui accepten o comparteixen decisions que permeten mantenir als nostres líders i representants a la presó o a l'exili. La democràcia i la llibertat no poden ser valors de canvi en el mercat d'acords polítics o electorals.

Els tres eixos

Permeteu-me que ara us parli de la nostra proposta per Barcelona. Que, de fet, és el que hem vingut a explicar avui.

La candidatura que presentem per governar Barcelona es fonamenta en tres eixos: les oportunitats, les responsabilitats i les complicitats.

Barcelona és un repte continu. Però sobretot ha de ser una referència real i potent. Per ella mateixa, per Catalunya, i per Europa.

Repassem, doncs, els objectius bàsics i comencem a definir estratègia i compromís per cada un d'ells.

ECONOMIA. De la desigualtat a l'equitat

Avui no podem pensar en Barcelona com si fos del segle XIX o XX. A les ciutats del passat s'hi produïen, s'hi fabricaven béns físics. Avui les ciutats produeixen béns intangibles. Aquest "intangibile" representa ara més del 80% del PIB de casa nostra. Serveis de les persones per a les persones o, en altres paraules: cultura artística, científica i tecnològica.

Hi ha qui voldria fer de Barcelona una "ciutat mercat", degudament uniformitzada i globalitzada. Marques globals, inversors globals, preus globals...

No volem ser les properes víctimes d'aquesta deriva suposadament imparabile. No som ingenus; necessitem inversió però encara més una economia creativa i innovadora al servei de les persones.

Si no volem que el mercat mani sense control possible, cal regular-lo amb les seves pròpies armes: els preus. D'entrada, posant en valor el més preuat, que és el treball humà. Per exemple, impeding el dumping laboral amb l'establiment d'un salari mínim adequat a la realitat econòmica de Barcelona. A Barcelona tenim més un problema de salaris que d'atur: la taxa d'ocupació està per sobre de la mitjana europea, però la taxa d'atur, també.

Per què? Som un país que està generant treballadors pobres; tenim uns salaris baixos. És hora de situar el salari mínim en el 50% del PIB per càpita. És el que ens permetrà créixer i avançar. No fer-ho ens estanca socialment i econòmicament. A Espanya representaria 900€/mes. En canvi, a Barcelona serien 1.100€/mes.

D'una altra banda, facilitant la qualificació professional i la formació continuada a tothom, i impeding que ningú es vegi obligat a deixar d'estudiar abans d'hora. On no arribi la família, haurà d'arribar el col·lectiu. I no només per solidaritat sinó per egoisme, ja que com més aporti a la societat cadascun dels seus membres, més ens en beneficiem tots.

Desigualtats socials

En resum: Ens revoltam contra la normalització de la desigualtat. Prendrem mesures de nova regulació i mesures d'intervenció immediata. Prioritzarem i reforçarem les inversions en les zones de la ciutat més afectades per aquest desequilibri.

Hem d'ajudar a identificar i acompanyar el talent i assegurar-nos que ningú abandona les seves potencialitats a canvi d'un treball precari. Hem de ser intransigents amb la precarietat. En definitiva: hem de passar de la desigualtat a l'equitat.

URBANISME. Crear ciutat a tota la ciutat

Una pregunta ben legítima que tots ens fem és: “¿Com serà físicament la Barcelona del futur”? L'urbanisme no ha de ser mai una planificació immobiliària. És més ric, més arriscat, més útil: L'urbanisme és una eina de transformació social. No ens interessen els edificis. Ens interessa “què passa” en aquests edificis. Els usos que permeten i les necessitats que cobreixen.

A Barcelona hi ha moltes zones fetes i acabades, però també zones on encara no hem arribat ni de lluny al que exigeix el nostre concepte de ciutat.

Serà bo, doncs, identificar algunes de les grans qüestions pendents:

- En primer lloc la **zona Nord**. Des dels barris de Sant Martí i el Besòs fins als de la Franja de Sant Andreu i els extrems de Nou Barris. Nou planejament, inversió directa, educació i polítiques socials integradores.
- I a continuació, entre altres i amb la mateixa ambició, **revitalitzar el barri de Marina**, la posada al dia **del 22@** o la revisió de bona part de les **zones de límit administratiu** amb els municipis veïns que segueixen oferint forats negres o absurdes contradiccions a banda i banda.

Tot això sense oblidar que l'acció urbanística més significativa ha de venir de la mà d'una nova visió del conjunt de l'àrea metropolitana, qüestió a què em referiré més endavant.

HABITATGE. Accés, lloguer protegit i transició energètica

Barcelona torna a veure com la bombolla immobiliària amenaça amb produir gravíssims efectes secundaris sobre milers de persones. Si no assumim el dret a l'habitatge digne com una responsabilitat col·lectiva, restem oportunitats als nostres ciutadans. I per això hem d'actuar amb urgència. Noves regulacions, acords amb tots els agents econòmics i socials, mesures immediates per abordar els fenòmens més preocupants. Hem d'activar tots els mecanismes.

Barcelona té només un 1,6% del parc destinat a lloguer social i assequible. És una xifra molt per sota del 23% de Londres, el 30% de Berlín o el 48% d'Amsterdam.

Aquesta ciutat té sòl en condicions per produir uns 20.000 habitatges de protecció més, però per arribar al 15% (estàndard europeu) calen uns 100.000 habitatges addicionals. Per aconseguir-ho haurem d'invertir molt i no només a la ciutat. Necessitem Un Pla en majúscules per a tota l'Àrea Metropolitana en el que Barcelona ha de ser plenament co-responsable. Sumant esforços amb els Ajuntaments i els promotors locals per aconseguir un parc públic d'habitatge potent i ben repartit en el territori.

A la ciutat tenim prop de 800.000 habitatges. Amb una mitjana d'antiguitat que supera els setanta anys. Volem un programa ambiciós amb finançament europeu i que impliqui la incorporació massiva a l'habitatge barceloní dels sistemes d'energia renovable ja disponibles.

Reconstruïm Barcelona, injectem-hi vida digna.

MOBILITAT I SOSTENIBILITAT. Transport Públic, transport elèctric, espai per als vianants

Estem començant a demanar als nostres ciutadans que no es moguin en cotxe però sense una alternativa solvent. I això és una quimera! O tenim un transport públic assequible, accessible i no contaminant o el cotxe continuarà sent necessari.

S'ha d'enllaçar internament l'àrea metropolitana en tots els fluxos de relació entre qualsevol dels seus municipis i barris. Tenim al nostre abast fórmules innovadores i eficients ja en aplicació a diverses ciutats d'arreu del món. És hora d'aprendre més que d'inventar.

No oblidem que a Barcelona, però no a l'àrea metropolitana, la majoria de recorreguts ja es fan a peu (41,6% segons l'Enquesta Metropolitana del 2017). Ara toca dibuixar recorreguts que connectin els barris, cosir espais i crear nous paisatges urbans.

La xarxa de transport públic ha de ser completa en cobertura territorial i potent en intensitat i freqüència. No pot ser que a certes zones de Nou Barris i Horta sigui tan difícil arribar-hi amb transport públic.

Canvi climàtic

La tecla de la mobilitat ens obre moltes oportunitats. La primera, d'actuar decididament contra el canvi climàtic. Una oportunitat i una responsabilitat del moment que vivim.

En aquesta lluita contra el xoc climàtic, hi té un rol destacat la transformació del sector energètic. Això ha de suposar un empoderament ciutadà, una socialització de la generació d'energia i un canvi absolut de les regles del joc.

Els objectius de la Unió Europea en aquest àmbit apunten que l'any 2030 el 32% d'energia final haurà de ser d'origen renovable. Això, a Barcelona, significa que, per exemple, hauríem de multiplicar per 40 l'energia solar que produïm!

TURISME. De l'èxit amb alts costos socials, a l'èxit per a tothom

Fa un moment us parlava d'economia i ocupació, i és evident que això també requereix parlar de turisme. La qüestió avui és decidir com socialitzar l'èxit del turisme. Si aquest èxit no beneficia les persones a nivell individual, no és un èxit.

En altres paraules, hem de posar els mercats al servei de les persones i no al contrari.

Siguem exigents: Podem regular el turisme fent que l'oferta mai superi la demanda, fent que aquesta oferta contribueixi al cost social que genera, aplicant una taxa ben mesurada que faci que els beneficis repercuteixin a tota la ciutat. Destinant-los als costos directes que genera (neteja, seguretat) però també a la cultura i l'educació. Si el turisme és un benefici per a la ciutat, el ciutadà ho ha de notar.

I aquí no podem oblidar els teixit comercial, molts cops queda aixafat i silenciats enmig dels debats sobre models de ciutat. Hem d'escollir-los i treballar junts.

Un cop més volem pactes ben articulats, duradors i en benefici de tots.

SEGURETAT. Dels efectes a les causes

Parlem de seguretat. Però fem-ho amb la responsabilitat i l'exigència que demana la situació que vivim.

El govern municipal s'ha vist desbordat. Hem de reconèixer que tenim un problema, i que aquest problema és creixent. I és urgent capgirar aquesta tendència. També per un evident dèficit de coordinació entre les diverses policies que actuen a la ciutat.

Però diguem-ho clar: determinació per lluitar contra la inseguretat no vol dir només més policia.

Els carrers de Ciutat Vella han de ser espai públic d'ús lliure i comú. Sí o sí. Només els recuperarem amb un abordatge integral i renovant en profunditat el model de seguretat "pública" de la ciutat. Només així podrem parlar de bon govern.

Presència reforçada, capacitat dissuasòria, justícia eficaç, intel·ligència en la investigació. Aquests són els elements imprescindibles. És a dir, més dotació de recursos humans i materials, més i millor formació, coordinació eficient amb la resta de forces de seguretat...i, per cert, actuació compartida a ambdues bandes del límits de terme amb Sant Adrià, Santa Coloma, l'Hospitalet, etc..

Si no anem a fons l'únic que aconseguirem és traslladar el problema: del Raval al Besòs, al Poble Sec, a Sant Antoni o a Gràcia... L'altre dia ho parlava amb veïns i veïnes de Sant Martí, precisament. Si no afrontem la qüestió de la seguretat en termes integrals no ens en sortirem. I això implica combinar conceptes com policia, habitatge, educació i civisme.

Però ens falta una peça cabdal de l'engranatge "seguretat", la justícia. És ja imprescindible comptar amb una justícia local, de proximitat, amb capacitat real per actuar 24 hores al dia i 365 dies a l'any.

Una justícia àgil i resolutiva que eviti el que està passant ara: que molts casos quedin en el no res. Fiscals i jutges propers i coneixedors de la realitat en la que treballen i actuant en un àmbit ben definit de faltes i delictes menors, potser d'escassa rellevància penal però d'alta repercussió en la convivència o l'ús de l'espai públic.

Ja sé que això xoca amb la cultura tradicional i amb molt potents interessos corporatius. Precisament per això ens hi barallarem fins a les últimes conseqüències.

Per la lluita contra la delinqüència i les màfies tota la determinació. Però no confonguem determinació amb repressió. Ni confonguem els problemes de seguretat amb problemes de marginació social. Recuperar l'espai públic i protegir el comerç local és fonamental. Donar resposta laboral o educativa als joves que es posen a vendre al carrer, també.

EDUCACIÓ I CONEIXEMENT. Reconquerim la Democràcia. Del coneixement al civisme, de l'escola a la societat

I deixeu-me parlar-vos del que serà la nostra prioritat. La nostra "eina màgica" per fer la Barcelona que estem dibuixant: l'educació i la cultura.

L'educació, la cultura, **el coneixement**, són la clau de volta per a la ciutat que volem bastir. Només tindrem la societat democràtica, justa i lliure a la que aspirem si hi ha una educació i una cultura enteses com un bé comú que arribi a tots i cada un dels ciutadans. I no hi ha excuses per no intentar-ho.

Tot això vol dir recursos. Molts. Però també vol dir donar a l'educació les eines i el suport que necessita per interpel·lar positivament al conjunt de la societat, per convertir-se en la tasca més respectada i prestigiada, per situar-la al nivell més alt de les institucions que defineixen la societat democràtica.

Per això proposarem, per exemple, un potentíssim programa de beques salari perquè els nostres joves puguin formar-se a fons i no hagin de deixar els estudis per tenir un sou.

No ens podem permetre malgastar ni una gota de talent. Si ets barceloní, la ciutat ha de ser el teu terreny natural d'oportunitats.

I això voldrà dir des de garantir l'accés universal a l'escola bressol fins a apostar fort per una formació d'adults perquè ningú hagi d'estar abocat a l'atur. A més, naturalment, de reforçar i multiplicar el camí ja iniciat per situar la formació professional en el lloc central que mereix en el sistema educatiu.

Com veieu, avui som a una universitat. L'elecció d'aquest espai no ha estat estètica. És una declaració de principis.

L'educació és l'origen de tot. De l'educació de cada individu en depèn el futur col·lectiu. L'educació serà el tret distintiu de Barcelona com ho serà també de la República que tenim el dret a guanyar-nos.

CULTURA. La ciutat del talent i la creació. La ciutat plural seu de la cultura universal.

Educació i coneixement van de la mà de la cultura. Sense arts plàstiques, dansa, teatre, gastronomia, esports... En definitiva: sense cultura, la ciutat no té ni passat, ni present ni futur. La cultura és el nostre vestit. És la matèria de què està feta l'ètica dels nostres actes.

El pensador francès **Pierre Bourdieu** deia: *“La necessitat de cultura es construeix, mentre que és l'absència de cultura la que engendra les desigualtats”*.

Hem d'exigir a la cultura el seu rol en positiu com a mesura d'ascensor social i la seva capacitat per generar entorns de cohesió. La cultura no és un producte que tenim guardat en capsas, en edificis, en llocs selectes. La cultura és la garantia d'una societat crítica i per tant és un element indispensable per entendre la nostra llibertat com a poble.

La cultura ens ha d'interpel·lar. Ha de provocar salts endavant. Ha de trencar els motlles i els models establerts. La cultura ha de ser una oportunitat. No un aparador.

DRETS SOCIALS. Grans i joves.

Protecció de tots i cadascú. Acollida i integració

Ni un pas enrere en defensar els drets dels nostres veïns: ni pel seu gènere, ni per la seva llengua, ni pel color de la pell, ni per l'opció sexual, ni per les seves creences, ni pel seu nivell socioeconòmic, ni per la seva diversitat funcional.

Com diuen a Brasil després de l'elecció de Bolsonaro, “si fere qualquer existência, serei resistência” / “si ataquen qualsevol existència, serem resistència”.

Volem una Barcelona garant i generadora de drets. I incorporar el feminisme com una política transversal, que ha d'impregnar l'orientació de totes les nostres polítiques i propostes d'actuació, en tots els àmbits i tota la ciutat. Incloent el combat urgent i dramàtic contra la violència masclista.

Plantejarem l'aprovació d'una carta republicana de drets i deures que ha de ser per a tothom i per ara mateix. Avui és 10 de desembre, celebrem els 70 anys de l'aprovació de la Carta de les Nacions Unides. Quina incongruència dir-ne celebració, enlloc de frustració o indignació. A Barcelona ens toca part de la feina compartida per poder tornar a “celebrar-ho” sense que sembli cinisme o hipocresia.

Vaig acabant. Estem en el segle de les ciutats. Barcelona ha construït i liderat xarxes internacionals, està present i és reconeguda arreu. El repte ara, és que Barcelona esdevingui model.

I per resumir com aglutinem tot el que hem dit fins ara, això ha de ser tangible en les **quatre anelles** de Barcelona sigui actor principal i responsable en la generació de la nova resposta que la democràcia, la desigualtat o el canvi climàtic ens plantegen.

- **La Barcelona endins:** Districte, barri, illa. Ningú ha de sentir-se menys ni menystingut. Només si ens respectem a nosaltres mateixos podrem demanar que ens respectin.
- **Barcelona enllà:** l'Àrea i la Regió Metropolitana, la ciutat real compartida i governada conjuntament. Hem d'entendre Barcelona com a gran metròpoli urbana. Ja és hora de fer realitat el que durant 40 anys no hem sabut o pogut completar: dotar als successius espais metropolitans de les eines de decisió i governació més adequades, sempre amb una base democràtica, compartida, generosa i solidària amb i entre tots els municipis que els integren. D'entrada, amb l'AMB, un continu urbà on hem de poder resoldre, entre altres, l'habitatge assequible, de mobilitat i de sostenibilitat ambiental.
- **(3a anella) Catalunya ciutat:** Barcelona amb les ciutats i pobles de tot el país: complicitat i complementarietat. Aquest és un compromís ferm i de major significació del que pugui semblar. És hora d'esborrar definitivament el vell tòpic absurd de la contradicció o, pitjor, confrontació entre la ciutat i el país, entre Barcelona i Catalunya.
- **Europa, capital Barcelona:** és moment de donar ambició política i projecte de renovació europea a la xarxa de les grans aglomeracions urbanes. Europa serà possible només si la canviem des de dins: des de les ciutats. A Barcelona li correspon ser-ne una més del grup capdavanter, del grup de ciutats que prenen la iniciativa, que arriquen per representar l'Europa de 500 milions de ciutadans.

Ja no podem fer abstracció del rumb que prengui la Unió Europea. El club d'Estats la manté presonera, la xarxa de ciutats l'alliberarà. Ajudarem les altres "barcelones" a trobar el camí. Hem de ser líders, al menys, en ambició de ciutat. Aquest serà el nostre triomf inicial. **La cinquena "anella" olímpica som les persones, tots nosaltres, tots i cada un de vosaltres.**

Per ser que avui no presentàvem el programa electoral... déu ni do com de concret i extens ho hem fet. Però de debò. Barcelona no s'acaba mai. Hi ha molta feina a estudiar cas per cas. Barri a barri.

No hi anirem a fer-nos fotos. Hi anirem per treballar. Per escoltar. Per proposar. ho farem amb tots vosaltres, Clàudia, Esther, Ricard... De la mateixa manera que hem treballat per ser avui aquí, no...Lluís, Robert, Marçal, Eulàlia...? I ho farem amb vosaltres Montse, Jordi, Robert, Gemma, Trini, Miquel, Eduard, Rubén, Eva, Rosa, l'altre Jordi...

Aquest és un tast del que proposem per a la ciutat i per als barcelonins i barcelonines. Una Barcelona punta de llança de la República que ens portarà, de ben segur, a assolir la llibertat del nostre poble.

Parlar de República en una universitat i al costat d'aquest monument d'homenatge als professors republicans represaliats durant la dictadura, entre ells el meu pare, em genera un sentiment imparabile fet a mitges de responsabilitat i orgull. Van destruir aquella República. En farem una de nova i per sempre.

És hora de governar Barcelona. I governar vol dir transformar. Ho farem amb respecte. Respecte per els ciutadans i respecte per tots els candidats.

La ciutat no té ni tindrà por. Ho donarem tot perquè aquesta ciutat sigui l'espai de convivència que volen els seus ciutadans. No hi ha projectes personals que estiguin per sobre del bé comú. I ja em perdonareu el personalisme final, però, a aquestes alçades, em puc permetre no haver de calcular. Em puc permetre anar a totes. No tinc més límit ni passió vital que la pròpia Barcelona. Hi deixaré el millor de mi mateix per obrir d'una vegada per totes el futur d'aquesta ciutat.

No valen receptes prefabricades ni valen invents. Tenim una història prou explícita. Som "La Ciutat del Perdó" i la de "L'Església Cremada". Ara volem ser la seu de la llibertat i la democràcia. Una ciutat jove. Una ciutat feminista. Una ciutat plural, amb accents. Una ciutat crítica. Republicana. Aquest és el lloc on els nostres fills i néts voldran i podran viure.

A Barcelona, la capital de la llibertat.

Moltes gràcies a tots.
Visca Barcelona i visca Catalunya!